(ἐν-) Πινδ. Ἀποσπ. 77· παρ' Ἱππ. περὶ Ἄγμ. 775 πιπίσαι. — Μέσ., ἀόρ. ἐπισάμην (ἐν-) Νίκ. Θηρ. 573, 877, κτλ.— Παθ., ἀόρ. ἐπίσθην (ἐν-) αὐτόθι 624. Μεταβατικὸν ἐνεργ. τοῦ πίνω, δίδω εἴς τινα νὰ πίῃ, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 383, κτλ.· μετὰ διπλῆς αἰτ., πίσω σφε Δίρκας ὕδωρ, θὰ κάμω αὐτοὺς νὰ πίωσι τὸ ὕδωρ τῆς Δίρκης, θὰ ποτίσω αὐτούς, Πινδ. Ι. 6 (5). 108· π. τινά τινος Ἀρετ. Ὀξ. Νοῦσ. Θεραπ. 1. 1, Λουκ. Λεξιφ. 20.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 44.

πιπλάω, πίπλημι, πίπλω, ἴδε τὸ ῥῆμα πίμπλημι.

πῖπος, διάφ. γραφ. ἀντὶ πιπώ· Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 17 καὶ 21. **II.** ὁ, νεογνὸν πτηνὸν εἰσέτι πιππίζον, Λατ. pipio, Ἀθην. 368F (κατὰ Casaub. ἀντὶ ἔππους).

πιππίζω, κάμνω πῖ πῖ, ἐπὶ ὀρνέων, ἰοὺ ἰοὺ τῶν ὀρνέων, ἰοὺ τῶν κοψίχων οἷα πιππίζουσι καὶ τρέχουσι διακεκραγότες Ἀριστοφ. Ὄρν. 307· τὰ Ἀντίγραφ. ἐνίοτε ἔχουσι πιπίζω. — Καθ' Ἡσύχ.: «πιπ(π)ίζειν· κατὰ μίμησιν ἡ λέξις πεποίηται τῆς τῶν ὀρνέων φωνῆς».

πίπρα, ἡ, διάφ. γραφ. ἀντὶ πιπώ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 13.

πιπράσκω, Ἰων. **πιπρήσκω,** Καλλ. Ἀποσπ. 85, Λουκ. Ὄνος 32· πρκμ. **πέπρᾱκα,** Ἄλεξις ἐν «Μάντεσι» 1, Ἰσαῖ. 66. 34, κλπ. — ὁ πρκμ. καὶ ὑπερσ. εἶναι οἱ μόνοι χρόνοι τοῦ ἐνεργ. ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφ. (ὡς ἐνεστὼς δὲ παρὰ μὲν τοῖς προγενεστέροις ἦν τὸ περάω ἢ πέρνημι, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. τὸ πωλέω, μέλλων δὲ καὶ ἀόρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀποδώσομαι, ἀπεδόμην).— Παθ., πιπράσκομαι Λυσίας 151. 12, Πλάτ. Φαίδων 69B· πεπράσομαι [ᾱ], Ἀριστοφ. Σφ. 179, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 36. μεταγεν., πρᾰθήσομαι Ἀριστ. Ἀποσπ. 411, Σώπατρ. παρ' Ἀθην. 160F, Ἰώσηπ., κλ., ἴδε Μοῖρ. 294·— ἀόρ. ἐπράθην [ᾰ] Σόλων 35. 7, Αἰσχύλ. κλ., Ἰων. ἐπρήθην Ἡρόδ. 1. 156., κλπ.· — πρκμ. πέπρᾱμαι Αἰσχύλ., Σοφ., κλ., Ἰων. πέπρημαι Ἡρόδ. 2. 56· ἀπαρ. πεπρᾶσθαι Ἀριστοφ. Ἀχ. 734 κέξ., Εἰρ. 1011, Ἀνδοκ. 10. 18, κτλ.· ὑπερσ. ἐπέπρᾱτο Ἀριστοφ. Ἀχ. 522. — ὁ πλήρης τύπος εἶναι πι-περ-άσκω, σχηματισθεὶς κατ' ἀναδιπλασ. ἐκ τοῦ περ-άω Β.) Πωλῶ, τὰ κτήματα ε' ταλάντων πεπρακότας Ἰσαῖ. ἔνθ' ἀνωτ.· τὰ ὅλα πεπρακέναι Δημ. 234. 17· ταλλα πλὴν ἑαυτοὺς οἰομένοις πωλεῖν, πρώτους ἑαυτοὺς πεπρακόσιν αἰσθέσθαι ὁ αὐτ. 241. 10.— Παθ., πωλοῦμαι, μάλιστα πρὸς ἐξαγωγήν, Σόλων καὶ Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Αἰσχύλ. Χο. 915, Εὐρ. Ἴων 310· ἐς Λιβύην, τοὺς Θεσπρωτοὺς Ἡρόδ. 2. 54, 56· ὠνούμενά τε καὶ πιπρασκόμενα Πλάτ. Φαίδων 69B· τὸ ὠνηθὲν ἢ πραθὲν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 850A· πραθείσης ὀλίγου (τῆς πεντηκοστῆς), πωληθείσης ἀντὶ ὀλίγου (ἴδε πεντηκοστή), Ἀνδοκ. περὶ Μυστηρ. 134. **II.** προδίδω λαμβάνων χρήματα, πωλῶ, ἐπὶ πολιτικῶν ἡγετῶν, πεπρακέναι αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ Δημ. 148. 8, πρβλ. 215. 6, κτλ.· τὴν πατρῴαν γῆν πεπρακέναι Δείναρχ. 99. 17· πεπρακότες τὴν τοῦ βίου παρρησίαν Ἄλεξις ἐν «Μάντεσι» 1·— μεταφορ., ἐν τῷ παθ., πέπραμαι, ἔχω προδοθῆ, πέπραμαι κἀπόλωλα Σοφ. Φιλ. 978· οὕτως, εὐμορφία πραθεῖσα Εὐρ. Τρῳ. 936.

πίπτω, ποιητ. ὑποτ. πίπτησι Πλάτ. Κωμ. ἐν «Συμμαχίᾳ» 2. 5· Ἐπικ. παρατ. πῖπτον Ἰλ. Θ. 67, κτλ., (ἴδε Γ. Χατζιδάκι Βιβλιοκρισίαν ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙΓ', σ. 527), Ἰων. πίπτεσκον (συμ-) Ἐμπεδ. 311·—μέλλ· πεσοῦμαι Ἀττ. Ἰων. γ' πληθ. πεσέονται, Ἰλ. Λ. 824., γ' ἑνικ. πεσέεται Ἡρόδ. 7. 103. 168· παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς πέσομαι Χρησμ. Σιβ. 3. 83., 4. 99·— ἀόρ. ἔπεσον, ἀπαρ. πεσεῖν, Ἰλ., Ἀττ., Αἰολ. ἔπετον Ἀλκαῖ. 59, Πινδ. Ο. 7. 126, Π. 5. 65, πρβλ. Ο. 8. 50, Π. 8. 119· παρὰ μεταγεν. ἔπεσα Ὀρφ. Ἀργ. 523, Ἐδδ. κλπ., (εἰσήχθη δὲ τὸ ἔπεσα ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων εἰς τὰ Ἀντίγραφα Ἀττ. συγγραφ., ὡς Εὐρ. Ἄλκ 463, Τρῳ. 291, ἴδε Veitch Gr. Verbs)·— πρκμ. πέπτωκα Αἰσχύλ. Εὐμ. 147, Ἀριστοφ., κλ.· μεταγεν. ὡσαύτως πέπτηκα Ἀνθ. Π. 7. 427· Ἐπικ. μετοχ. πεπτεώς, εῶτος (ἔνθα τὸ εω κατὰ συνίζησιν ἀποτελεῖ μίαν συλλαβήν), Ἰλ. Φ. 503, κτλ.· ὡσαύτως πεπτηώς, ηυῖα, Ὀδ. Ξ. 354, κτλ.· πληθ. ηότες, Ἱππ. 618. 7, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1298· (οἱ τελευταῖοι τύποι ἀνήκουσιν ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ πτήσσω)· ἴδε Κόντου ἐν «Σωκράτει» σ. 166· Ἀττ. ποιητ. μετοχ. πεπτώς Σοφ. Αἴ. 828, Ἀντ. 697·—παθ. ἀόρ. ἐπτώθην εὕρηται παρὰ μεταγεν. ὡς Ἀνθ. Π. 1. 109, Συλλ. Ἐπιγρ. 8665. (Ἠλέξις ἐσχηματίσθη κατ' ἀναδιπλ. ἐκ τῆς √ΠΕΤ, πέτομαι, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ Δωρ. ἀορ. ἔ-πετ-ον (ἴδε ἀνωτ.), καὶ ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ πέτ-νω· — περὶ τοῦ ἀναδιπλ. πέ-πτω, πρβλ. μέμνω ἐκ τοῦ μένω, γέγνομαι ἐκ τοῦ γένω. Ὅθεν ἐσφαλμένως παραβάλλεται τὸ πίπτω πρὸς τὸ ῥίπτω, ὡς ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 673. 9· καὶ τὸ ι δὲν εἶναι φύσει μακρὸν ὡς ὁ Δράκων λέγει).

Α. Ῥιζικὴ σημασ., πίπτω, πίπτω κάτω, καὶ (ἐπὶ ἑκουσίας πτώσεως) ῥίπτω ἐμαυτὸν κάτω, Ὅμ., κλπ., πέσε πρηνής, πέσε ὕπτιος Ἰλ. Ζ. 307, Ο. 435, κτλ.· νιφάδες .. π. θαμειαὶ Μ. 278· ὀπίσω πέσεν Ὀδ. Μ. 410, κτλ.·— Συντάσσ., μετὰ προθέσεων, παρ' Ὅμ. σχεδὸν ἀείποτε: πίπτειν ἐν .., ὡς π. ἐν κονίῃσιν, πίπτειν εἰς τὴν κόνιν, δηλ. πίπτειν καὶ μένειν ἐν τῇ κόνει, κεῖσθαι ἐν αὐτῇ, Ἰλ. Λ. 425, Ν. 205· ἐν αἵματι καὶ κονίῃσιν πεπτεῶτας Ὀδ. Χ. 384· Θηρὼ δ' Ἀπόλλωνος ἐν ἀγκοίνῃσι πεσοῦσα, πεσοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡσ. Ἀποσπ. 74 (154)· ἐν χθονὶ πεπτηώς Σιμωνίδης ἐν Ἀνθ. Π. 7. 24, 7· οὕτω παρ' Ἀττ. ποιητ., π. ἐν δεμνίοις Εὐρ. Ὀρ. 35, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 125, κτλ. (ἴδε κατωτ. Β. Ι)· σπάν. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, π. ἐν ποταμῷ Ξεν. Ἀγησ. 1. 32·— ὡσαύτως ἡ πρόθ. ἐν παραλείπεται, πεδίῳ πίπτειν, πίπτειν εἰς τὸ πεδίον καὶ κεῖσθαι ἐκεῖ, Ἰλ. Ε. 82· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., π. δεμνίοις Εὐρ. Ὀρ. 88, πρβλ. Ἔρμαν. εἰς Σοφ. Ἠλ. 420, Seidl. εἰς Εὐρ. Ἠλ. 424·— ὡσαύτως, π. ἐπὶ χθονὶ Ὀδ. Ω. 535, πρβλ. Ἡσ. Ἀποσπ. 47. 7· ἐπὶ γᾷ Σοφ. Ἀντ. 134·— πρὸς πέδῳ Εὐρ. Βάκχ. 605· πρὸς ἀγκάλαις τινὸς Εὐρ. Ἴων 962·— ἀμφὶ σώμασίν τινων Αἰσχύλ. Ἀγ. 326·— μετὰ προθέσεως δηλούσης κίνησιν εἰς τόπον, πρῶτον παρ' Ἡσ., Πληιάδες π. ἐς πόντον Ἔργ. καὶ Ἡμ. 618· ποταμὸς εἰς ἅλα Θεογ. 791· πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ἑκάβ. 1018 (1025)· αἷμα π. ἐπὶ γᾶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1019· ἐπὶ στόμα Ξεν. Κυν. 10. 13· πρὸς οὖδας Εὐρ. Ἑκάβ. 405. **2)** Ὁ Ὅμ. χρῆται αὐτῷ μετ' ἐπιρρ. κινήσεως, ἐπίσης καὶ στάσεως, χαμάδις π. Ἰλ. Η. 16, Ο. 714, κτλ.· χαμαὶ π. Δ. 482, Ξ. 418, κτλ.· π. ἔραζε Μ. 156, Ὀδ. Χ. 280. **3)** ὡσαύτως συχνάκις μετὰ προθέσεων δηλουσῶν τὸ μέρος· ἀφ' οὗ πίπτει τις ἤ τι, ἀπ' ὤμων χαμαὶ πέσε Ἰλ. Π. 803· ἀπ' οὐρανοῦ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 38· ἀπό τινος δόνυ Πλάτ. Νόμ. 701D· ἐκ χειρὸς π. ἡνία Ἰλ. Ε. 583· π. ἐκ νηὸς Ὀδ. Μ. 417· ἐκ νηὸς .. ἐνὶ πόντῳ Κ. 51.

4) ἀπολ., πῖπτε δὲ λαός, Ἰλ. Θ. 67, κτλ.· μάλιστα ἐν τῷ πρκμ., ἔχω πέσει, κεῖμαι χαμαί, Αἰσχύλ. Χο. 263, κτλ.· οὕτω μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., πεσεῖν .. πτώματ' οὐκ ἀνασχετά ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 919· πεσήματα πλεῖσθ' Ἑλλάδος πέπτωκε Εὐρ. Ἀνδρ. 653.

Β. Ἰδιαίτεραι χρήσεις: **I.** πίπτειν ἔν τισι, ἐπιπίπτειν, ἐνὶ νήεσσι πέσωμεν Ἰλ. Ξ. 742· ἐν βουσὶ π. Σοφ. Αἴ. 375· Ἔρως, ὃς ἐν κτήμασι π. ὁ αὐτ, ἐν Ἀντ. 782· ἐπ' ἀλλήλοισι, ἐπὶ μαχομένων, Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 379, πρβλ. 375· πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας Σοφ. Αἴ. 1061· πρὸς πύλαις Αἰσχύλ. Θήβ. 462. **2)** ῥίπτω ἐμαυτὸν κάτω, καταπίπτω, πρὸς βρέτη θεῶν αὐτόθι 185· ἀμφὶ γόνυ τινὸς Εὐρ. Ἡσ. 787· εἰς γόνατα, ἐπὶ παλαιστοῦ Σιμωνίδης ἐν Ἀνθ. Πλαν. 24· ἐς τὸν ὦμον Ἀριστοφ. Ἱππ. 571.

II. πίπτω ἐν μάχῃ, πῖπτε δὲ λαὸς Ἰλ. Θ. 67, κτλ.· οἱ πεπτωκότες, οἱ «πεσμένοι», Ξεν. Κύρ. 1. 4, 24· μετ' ἄλλης λέξεως, νέκυες πίπτοντες Ἰλ. Υ. 200· νεκροὶ περὶ νεκροῖς πεπτωκότες Εὐρ. Φοίν. 881· π. δορί, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Ἑκάβ. 5·— πίπτω ὑπό τινος, πίπτω διὰ χειρός τινος, Ἡρόδ. 9. 67· ὡσαύτως, ὡς .. θάνοι πρόρριζοι πίπτουσι .. ὦς ἄρ' ὑπ' Ἀτρείδῃ πῖπτε κάρηνα Τρώων Ἰλ. Λ. 158, πρβλ. 500, κτλ.· τὸ Περσῶν ἄνθος οἴχεται πεσὸν Αἰσχύλ. Πέρσ. 252.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 594 κέξ. **2)** πίπτω, καταστρέφομαι, δόμον δοκοῦντα κάρτα νῦν πεπτωκέναι Αἰσχύλ. Χο. 263· στάντες τ' ἐς ὀρθὸν καὶ πεσόντες ὕστερον Σοφ. Ο. Τ. 50· ἀβουλίᾳ, ἐξ ἀβουλίας π. ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 429, 398· ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1077· — ἐπὶ στρατοῦ, μεγάλα πεσόντα πρήγματα ὑπὸ ἡσσόνων Ἡρόδ. 7. 18· ὁ Ξέρξεω στρατὸς αὐτὸς ὑπ' ἑωυτοῦ ἔπεσε, Λατ. mole sua corruit, ὁ αὐτ. 8. 16, πρβλ. Θουκ. 2. 89. **3)** ἐπὶ ἀνέμου, ἄνεμος πέσε, ἐκόπασε, κατέπεσε, Ὀδ. Τ. 202, Ξ. 475, πρβλ. Λατ. cadunt austri, Οὐεργιλ. Γεωργ. 1. 354, πρβλ. Ἐκλ. 9. 58· (ἀλλὰ παρ' Ἡσ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 545, Βορέαο πεσόντος κεῖται ἀντὶ τοῦ ἐμπεσόντος, πεσόντος ἐπί τινος, πνεύσαντος): μεταφορ., πέπτωκε κομπάσματα Αἰσχύλ. Θήβ. 794, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 474· μετὰ δοτικ., ταῖς ἐλπίσι πεσεῖν, ἀποτυχεῖν, Πολύβ. 1. 87, 1.

4) ἀποτυγχάνω, καὶ τούτου ἐχόμενος ἡγοῦμαι οὐκ ἄν ποτε πεσεῖν Πλάτ. Φαίδων 100E· οὕτως ἐπὶ δράματος, ἀποτυγχάνω, Λατιν. cadere, explodi, Ἀριστοφ. Ἱππ. 540· πρβλ. ἐκπίπτω. **III.** πίπτω ἔκ τινος, πίπτω ἔξω τινός, χάνω τι χωρὶς νὰ θέλω, ἤ σοί γε .. ἐκ θυμοῦ πεσεῖν, νὰ χάσω τὴν εὐνοιάν σου, Ἰλ. Ψ. 595· οὕτω, π. ἐξ ἐλπίδων Εὐρ. Ἴων 23· τοὔμπαλιν π. φρενῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 390· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ ὡρισμένου σκοποῦ, Ὀδ. Κ. 51· ἐξ ἀρκύων πέπτωκεν, ἐξέφυγεν .., Αἰσχύλ. Εὐμ. 147· ἔξω τῶν κακῶν Ἀριστοφ. Βάτρ. 970.

2) τἀνάπαλιν, ἐμπίπτω, ἐς κακότητα Θέογν. 42· εἰς ἄτην Σόλων 12. 68· εἰς δουλοσύνην ὁ αὐτ. 9. 4· ἐς δάκρυα Ἡρόδ. 6. 21· εἰς νόσον Αἰσχύλ. Προμ. 478· εἰς ἔρον, ἔριν, ὀργήν, φόβον, ἀνάγκας, Εὐρ. Ι. Τ. 1172, Θουκ., κλ.· ἀλλ' ὡσαύτως, π. ἐν γυιοπέδαις, Πινδ. Π. 2. 76· ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις Σοφ. Ἠλ. 1476· ἐν φόβῳ Εὐρ. Ὀρ. 1418· καὶ μόνον μετὰ δοτ., π. δυσπραξίαις Σοφ. Αἴ. 759· αἰσχύνῃ ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 597, κτλ.· — οὐκ οἶδα ποῖ πέσω, δὲν γνωρίζω ποῦ νὰ στραφῶ, αὐτόθι 705.

3) πίπτω εἰς ὕπνον, ἀποκοιμῶμαι, Σοφ. Φιλ. 826· ὡσαύτως, ἐν ὕπνῳ Πινδ. Ἰ. 4. 41 (3. 39)· ἢ ἁπλῶς ὕπνῳ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 68· τἀνάπαλιν, ὕπνος πίπτει ἐν βλεφάροις Ἡσ. Ἀποσπ.